

קרל דורפלר: "לא הרבה שנים הכינו ארוחה כזאת!"

דינה כהנוביץ: "חוזרים למיזנון ומחכים שוב להצעות חדשות!"

אסתי אקשטיין: "ניצחתי בקרבות, אבל לא ניצחתי במלחמה!"

שפים (טבחים מעולים) לומדים את מיקצועם במשך שנים רבות. הם יודעים להכין מאות מנות שונות ומשונות, וכמובן, תמיד צריכים להיות מוכנים להזמנות הכי מטורפות בעולם בענייני סעודות. באחת ההזמנות המטורפות ביותר בעולם הבישול, זכה בשבוע שעבר השף של מלון "המלך דוד", מר קרל דורפלר, כאשר באו אליו מארגני עשרת ההזדהות עם יהודי ברית המועצות וביקשו שיכין סעודה ל-60 איש. כמו הארוחות המוגשות לאסירים הפוליטיים בבתי הסוהר ברוסיה. מה חשבת כאשר באו להזמין אצלך את התפריט המשונה, שאלתי את מר דורפלר.

חשבתי שבארץ הזאת כולם משוגעים. אחרי שהסבירו לי כמה העניין, הלכתי למסור את ההזמנה לעוזרים שלי, ואז הם חשבו שיצאתי מדעתי.

● איזה סעודות אתה מכין בדרך-כלל?
כבר הכרתי את כל המינים במשך 20 שנות עבודתי במיקצוע. הכנתי אוכל לאחמ"ם, לשרים, לראשי מדינות, בנוסחים שונים, לריאות שונות, לטעמים שונים. זו העבודה הרגילה שלי. כאן אין בעיות.

● ועם הארוחה הזאת היתה לך בעיה?
כן. ביקשו ממני להכין 60 מנות של לחם ישן. את יודעת איזו בעיה זו למצוא לחם ישן בירושלים? התרוצצנו וחיפשנו ולא מצאנו.

● אז מה עשיתם?
לקחנו לחם טרי וייבשנו אותו בתנורים.

● בזמן ההכנות חשבת על האסירים היהודים בברית המועצות?

לא היה לי זמן לחשוב. כמה שזה נראה קל להכין ארוחה המורכבת מחתיכת דג-מלוח וחתיכת לחם יבש, בשבילי זה היה קשה. אתה צריך לשכוח את כל מה שלמדת. הורדנו מפות מהשולחנות, החלפנו את הכסאות בדרגשים, הגשנו מים מהבזו בתוך כוסות-גייר. אין מה לומר — להכין ארוחה כזאת לא הרבה שפים וכו'.

● איך הגיבו הסועדים?
באמת משונה. האנשים האלה רגילים לאכול טוב מאוד ובכל זאת נראה לי שהם היו די מרוצים מהארוחה המיוחדת שהוגשה להם.

תוכנית הטלוויזיה "מה שבא", שהיתה צריכה לחזור למסך הקטן בימים אלה בלבוש חדש, מתה בטרם נולדה. שני המפיקים הצעירים דינה כהנוביץ וגדעון דרורי היו כמעט בסוף הדרך. רוב העבודה נעשתה ואפילו צולם הפילוט (תוכנית המיבחן) של התוכנית. ועכשיו הם נשארו ללא עבודה ואנחנו בלי תוכנית לשעה 8 בערב, ונצטרך כנראה להמשיך לצפות ב"סמינת האהבה". שאלתי את דינה כהנוביץ מדוע ירדה התוכנית.

גדעון ואני יצאנו לחופשה, החופשה צמחה על רקע עיכובים בקידום ההפקה. לא נתנו לנו את האמצעים הדרושים והחלטנו לצאת לחופשה של שבוע ימים, כדי לחשוב על פתרונות אפשריים. כשהורנו נאמר לנו על-ידי מנהל המחלקה שלנו, שמכיוון שהיציאה שלנו לחופשה יצרה משבר-אמון בין מפיקי התוכנית ובין ההנהלה, הוחלט להוריד את התוכנית.

● אולי הפילוט שהגשתם למנהלים לא מצא חן בעיניהם והחוסשה היתה רק סיבה?

אולי. אבל לא זה נאמר לנו. אני ממש לא יודעת ואולי לא נדע לעולם.

● איך מסבירים לכל אותם עשרות אנשים שהיו מעורבים בעשיית התוכנית, שהם עבדו לריק?

זו בעיה קשה מאוד. עכשיו גדעון ואני מנקים את השולחן. נפגשים עם כל אחד שתרם ועכר בשביל התוכנית ומספרים לו שהתוכנית נפלה. זה לא קל. אחרי שהלהבנו אנשים וכל אחד נתן עבודה וכישרון מכל הלב.

● מה אומר על כך ירון לונדון שהיה צריך להיות המראיין הקבוע?

תשאלו את ירון, בטח תהיה לו תשובה טובה בשבילך.
● מה עושים מפיקים שנשארו בלי עבודה?
חוזרים למיזנון, שהוא לישכת-העבודה של הטלוויזיה, ומחכים להצעות חדשות.

לפני ימים אחדים נחוג בעולם שבוע-האשה הבינלאומי והפעם הוא צוין במיוחד מאחר שעברו 70 שנה מאז החל המאבק לשוויון זכויות הנשים. אחת שהשיגה את השוויון המוחלט היא אסתי אקשטיין, אשר מונתה באחרונה למנהלת משרד-הפירסום "טרגט". אסתי היא האשה היחידה בארץ במשרה כזו.

שאלתי אותה אם גם היום יש צורך במלחמה על שוויון הזכויות, או שאפשר להפסיק אותה כבר ולהכריז על ניצחון.

אני חושבת שהמלחמה לא נגמרה. נכון שאנחנו הרבה פעמים מנצחות את הקרב, אבל המלחמה עוד לפנינו. כללי המישהק עוצבו בידי גברים וגם אותם צריך לשנות.

● כלומר?

כשאני התחלתי לעבוד במשרד הפירסום בתור עוזרת תקציבאית, התייחסו אלי כמו אל מזכירה של מישור. יש חוק כזה, לנשים מתייחסים כאל מזכירות. לא חשוב מה הן עושות.

● בכל זאת, הפכת להיות מנהלת המישרד. זאת אומרת שבשלב מסוים הפסקו להתייחס אליך כאל מזכירה.

נכון. אבל הדרך היא יותר קשה. אשה צריכה להוכיח את עצמה הרבה יותר מגבר וגם כשהיא זוכה במשרה המוכרת היא ממשיכה לעמוד במבחן ואת זה אני אומרת בניגוד לגבר. כשהוא מגיע למשרה רמה, הוא הגיע, לא בורקים אותו כל הזמן בזכות מגדרה.

● המלחמה הפרטית שלך נגמרה?

כלפי חוץ היא נגמרה. אבל בתוך עצמי אני ממשיכה להילחם, כי אני אף פעם לא מסתפקת כמה שיש לי ושואפת תמיד קרימה.

● למה את שואפת, למישרת ראשיה-ממשלה?

לא פוליטיקה. החלום שלי זה להיות מרי וולס הישראלית. מרי וולס היא האשה הראשונה שהיתה בעלת מישרד פירסום מהיותר גדולים ומוצלחים בארצות-הברית.

● כמה שעות ביום את עובדת?

הרבה. כממוצע 12 שעות ביום.

● אם כך, ברור שאם יום אחד תתחתני ותלדי ילדים, תיקטע הקאריירה שלך.

אני בטוחה שאמצע את הדרך להתמודד עם שני התפקידים.

● איך מתייחסים אליך העובדים במישרדך?

במיקרה, יצא שכרגע כולנו נשים, אז אין בעיה. אבל גם כשהיו גברים במישרד התייחסו בסדר.

● מישרד פירסום שכולו על טהרת הנשים, עוסק באופנה, בקוסמטיקה?

אנחנו מתעסקות דווקא כרכב, מחשבים, יעוץ הנדסי ושאר דברים "גבריים". הדבר היחיד שהשארו לעצמנו, כדי שלא יגידו שאנחנו אנטי-נשיות הוא טמפסק.